

伊人 難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง
—(ภาคสอง)—

6

อินเซียนอวี๋ 銀千羽 เก็บณ
อวี๋ เปลา

คำนำ

เดินทางร่วมกับโมอีเฮรินและไปหาลี้จิงหมมาถึงเล่ม 6 อีกแค่เล่มเดียวเท่านั้นก็จะสิ้นสุดการเดินทางในครานี้แล้ว นักอ่านรู้สึกใจหายหรือไม่จะอย่างไรก็ต้องยอมรับจริงๆ ว่าเรื่องราวความรัก การต่อสู้ และการผจญภัยของโมอีเฮรินกับเหล่าสัตว์วิเศษเป็นอะไรที่สนุกสนาน ทำให้เราคาดเดาเรื่องราวในหลายๆ คราไม่ได้ แล้วยังอดที่จะลุ้นตามไปด้วยไม่ได้จริงๆ

อย่างเช่นในเล่ม 6 นี้ก็มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมายเช่นเคย เฟิงเซียนโมีพาโมอีเฮรินออกจากเรือเมฆเหาะเพื่อประมือประลองพลังกำลังกัน ความห้าวหาญนี้ทำให้คนที่เห็นเหตุการณ์ต่างก็ยิ่งเลื่อมใสในตัวทั้งสองขึ้นไปอีก โมอีเฮรินยังมอบยาแก้พิษให้หลังเช่าจวินที่ขึ้นชอบด้านนี้ แน่หนอนว่าเขาดีใจมากและอยากถามไถ่นางให้ลึกลงไปถึงวิธีการต่างๆ ให้ได้ยามารวมไปถึงเรื่องที่โมอีเฮรินตัดสินใจพาท่านตาและพี่ชายเข้าไปในพลับพลา ทุกคนจะได้พบกับอะไรที่ทำให้ต้องประหลาดใจกันบ้าง เรื่องราวของราชาแห่งอาณาจักรสัตว์ที่หลายๆ คนยังมองเห็นได้ไม่ชัดเจนแล้ว จะมีอะไรคลี่คลายหมอกหนาที่พรางตาทุกคนให้ลดลงหรือไม่ ที่สำคัญยังมีการโจมตีบุตรหลานตระกูลเสวียนหมิงอีก เรื่องนี้ถือว่ามีน่าติดตามไม่แพ้เรื่องราวอื่นๆ เลย ทว่าทุกๆ อย่างจะไปอย่างไรมาอย่างไรนั้นต้องขอให้ทุกท่านพลิกกระดาษหน้าต่อไปและเข้าไปสัมผัสด้วยตนเองในดินแดนแรกนภาแห่งนี้พร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"ข้าอยากพาเจ้าไปด้วยกัน" เขาอยากพานางกลับไปภาคคีผู้ฝึกตน
"จึงหง..." โมอีเหรินโอบรั้งแขนของเขาที่กอดตนเองไว้แน่นพลาง
พูดตะกุกตะกัก เพราะเสียงของจึงหงฟังดูเศร้าซึ้งยิ่ง
หากแต่คำพูดถัดมา...
"ที่นี่คนเยอะเสียจริง"
"พรีด..." โมอีเหรินหัวเราะออกมาในทันใด
ไปให้ลี้จึงหงได้ยินแล้วก็ผละต้วออกเล็กน้อย ดวงตาดำวาวจ้องมองนาง
ประหนึ่งไม่ค่อยพอใจ
"ข้าเองก็รู้สึกว่าคุณเยอะเหมือนกัน" โมอีเหรินกั้นหัวเราะ
แววตาไปหาลี้จึงหงมีดลง โนมหน้าจุมพิตริมฝีปากนางรวมถึงรอยยิ้ม
ที่หักห้ามไม่อยู่ของนาง
"จึง...หง..." จุมพิตรันบรจงนี้ทำให้โมอีเหรินทำได้เพียงส่งเสียงคราง
แผ่วเบาที่ผู้อื่นได้ยินแทบไม่ชัดออกมา

•

แนะนำตัวละคร

* โมอีเฮริน

ประมุขหวง หากใครดีมาก็จะดีตอบ แต่หากใครร้ายมาก็จะเอาคืนร้อยเท่าพันเท่า สามารถแหวกมิติได้ เป็นสหายของไป๋อินราชาของอาณาจักรสัตว์

* ไป๋หลี่จิ่งหง

ประมุขหอน้อยแห่งหอลงทัณฑ์ รักใคร่โมอีเฮริน ผู้เดียวหมดทั้งหัวใจ ทำทุกอย่างเพื่อโมอีเฮริน เสมอ ยอมตามใจนาง และยอมติดตามนาง ไม่ว่านางจะไปที่ไหน

* ไป๋หลี่อู่เฉิน

บรรพบุรุษตระกูลไป๋หลี่ดินแดนเทพยุทธ์ เรือนผมสีฟ้าปล่อยสยาย ใบหน้าขาวหมดจด เป็นสหายร่วมเป็นร่วมตายของเฟิงอู่ซี และยังเป็นผู้สร้างจี้กิเลนคู่

* จุ้นเข้าเทียน

ประมุขหอน้อยแห่งหอยุทธ์ ถือเป็นคนหนุ่มอัจฉริยะในรุ่นปัจจุบันผู้หนึ่ง ร่วมต่อสู้กับไป๋หลี่จิ่งหงในเหตุการณ์ที่ทะเลสาบ เป็นบุตรชายของจุ้นเทียนเหลย

* เสวียนหมิงเซียว

หนึ่งในสามนายน้อยของตระกูลเสวียนหมิง เคยเป็นคนที่ไป๋หลี่อู่ซีจะต้องสมรสด้วย เป็นนายน้อยที่หวัชบถที่สุด ไม่เชื่อฟังที่สุด พลังแก่นแท้แข็งแกร่งที่สุด และนิสัยแข็งแกร่งที่สุดอีกด้วย

80

หลังจากออกจากกระโจม เฟิงเซียนโมก็พาโมอีเหรินออกจากเรือเมฆเหาะ
มายืนอยู่บนพื้นหิมะ

เสี่ยวเจิงฉูอยู่บนแขนซ้ายของโมอีเหริน เขี่ยเงินก้อนกลมบอบอู่
บนบานาง นางไปที่ใด พวกมันย่อมจะตามไปที่นั่นด้วย

เดิมทีภูเขาหิมะเมื่อเข้าสู่ยามราตรีจะปราศจากแสงสว่างใด รอบข้าง
เงียบสงัด

หากมิใช่ตอนนี้บนเรือเมฆเหาะมีไฟจุดอยู่ก็คงมืดจนมองไม่เห็น
นิ้วมือตนเองเลยทีเดียว

หลังเฟิงเซียนโมก้าวออกจากเรือเมฆเหาะ ชั่วพริบตาเดียวก็มาถึง
ในจุดที่ไกลออกมาถึงสิบจั้ง

โมอีเหรินขยับตัวตามไปติดๆ

เกล็ดหิมะโปรยปรายลงมาซำๆ ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดลง

นี่เป็นภาพที่เห็นได้ตลอดทั้งปีที่เขาหิมะ

ตามคำพูดของตระกูลเสวียนหมิง เทือกเขาซึ่งถูกครอบด้วยผนังป้องกันแห่งนี้คือสถานที่ที่พบเห็นร่องรอยผู้คนได้น้อยมากอย่างแท้จริง

สถานที่ที่หนาวเย็นตลอดทั้งปี หนาวจนทัศนียภาพสีฤดูจะมีเพียงหิมะและก็หิมะ...ล้วนแต่เป็นหิมะ ไม่เหมาะจะให้ผู้คนอยู่อาศัยโดยสิ้นเชิง

ต่อให้เป็นผู้ฝึกวิชาธาตุเย็นก็ไม่มีทางเล่นมาถึงที่นี่

จะอย่างไรที่นี้ก็ไม่ว่าจะใช้พลังยุทธ์ได้ พลังปฐมโคจรได้ติดขัด ไม่อาจกันความหนาวเย็นได้โดยสิ้นเชิง ส่วนไอเวเศษมีก็เหมือนไม่มี ผู้ใดจะทรมานตนเองด้วยการเล่นมาฝึกบำเพ็ญอยู่ที่แห่งนี้กัน

ทว่าหากถามหารังของสัตว์วิเศษที่นี่ พวกเขาก็ไม่รู้แน่ชัดว่ามีหรือไม่มี จะอย่างไรสัตว์วิเศษก็ไม่ได้อยู่ในการควบคุมของตระกูลเสวียนหมิง และคนตระกูลเสวียนหมิงเองก็ไม่เคยประสบพบเจอมาก่อน

แต่ที่แปลกคือเฟิงเซียนไม่กลับพอใจกับสภาพแวดล้อมเช่นนี้ของที่นี่ ยิ่งนัก

ไม่ว่าจะใช้พลังปฐมได้ราบรื่นเป็นสภาพแวดล้อมที่ดียิ่งสำหรับการฝึกยุทธ์

เขาหันไปมองหลานสาวของตนเอง ไม่ต้องให้เขาเอ่ยปาก ไม่อ้อเหรินก็เข้าใจเจตนาในทันที

หิมะแดงออกจากฝักในพริบตา ทันใดนั้นร่างกายนางก็เคลื่อนไหวตามท่ามกลางความมืดยามราตรีที่เดิมทีก็มองเห็นได้เลื่อนราง จุดที่แสงไฟส่องมาไม่ถึงยิ่งมองเห็นสิ่งใดโดยสิ้นเชิง พอจะเห็นได้แค่เพียงหิมะ

ไปหลี่จึงหงกับพี่น้องสกุลจู่ที่ตามออกมาหาได้ไล่ตามต่อไปไม่ กลับหยุดฝีเท้าลงพร้อมกันโดยมิได้นัดหมายขณะออกมาพ้นเรือเมฆเหาะ

สำหรับผู้ฝึกบำเพ็ญ ร่างกายจะเปลี่ยนแปลงไม่หยุดหย่อนตาม การเลื่อนขั้น ขอบเขตครรลองสายตาก็จะกว้างขึ้นตาม สามารถมอง สิ่งต่างๆ ในคืนอันมืดมิดได้โดยมิใช่เรื่องยาก

ทว่าบัดนี้คนทั้งสามล้วนมองเห็นสองเงาร่างที่กำลังประมือกันอยู่ ทางด้านหน้าได้ไม่ชัดเจนนัก พอจะมองเห็นเพียงภาพเสมือนสีม่วงอ่อน และสีเทาแกมครามเคลื่อนที่ในพริบตากลับไปกลับมา

เจอกับสถานการณ์เยี่ยงนี้ คนทั้งสามก็พร้อมใจกันลองใช้ญาณพิเศษ ไปจับกลิ่นอายดู

ท่ามกลางพื้นหิมะสุดลูกหูลูกตา เสียงประมือที่ดังมาอย่างสม่ำเสมอ เริ่มถี่กระชั้นขึ้นทุกที

เคื่อง เคื่อง เคื่อง เคื่องๆ เคื่องๆ เคื่องๆ...

คนทั้งสามค้นพบในเวลาเดียวกันว่าพวกเขามองเห็นคนทางด้านหน้า ไม่ชัดอีกต่อไป มีเพียงญาณพิเศษที่ยังทำให้แน่ใจในตำแหน่งของท่านตา และมืออิหรินได้

การทดสอบกระบวนท่าของคนที่ทั้งสองรวดเร็วขึ้นเท่าไร สามคนที่ สังเกตการณ์อยู่ก็ใจจดใจจ่อขึ้นเท่านั้น แม้ยามนี้มีหลังเช้าจวนกับเงาที่มายืนอยู่ข้างพวกเขา พวกเขาก็ไม่สามารถรู้สึกตัวได้ในทันที

ทันใดนั้นเอง...

ฉับ!

แสงเงินวาบผ่าน กระบวนท่ากระบี่ที่ทิ้งรอยไว้กลางพื้นหิมะ

ตามมาด้วยเสียงฉับระลอกใหญ่ระคนเสียงเคื่องคร่าง

เกล็ดหิมะเดิมที่โปรยปรายลงมาซ้ำๆ ทว่าโดยรอบบริเวณที่ทั้งสอง ประมือกันกลับปรากฏสภาพเกล็ดหิมะปลิวว่อน ก่อนจะสาดพุ้งและ

ถูกไอรอบีทำให้ละลาย...

หนึ่งช่วยยามให้หลังเงาร่างของโมอีเฮอร์ินกับท่านตาก็ปรากฏชัด
กลางอากาศในเวลาเดียวกัน

กระบี่ของท่านตากลับเข้าฝักแล้ว ส่วนหิมะแดงของโมอีเฮอร์ินก็
กลับมาอยู่ที่บันเควในระหว่างที่นางหมุนตัวลงพื้น

พร้อมกับที่คนทั้งสองลงถึงพื้น บรูซหึ่งห้าอย่างพวกไปหลี่จิงหงก็
เดินมาหาแล้ว จึงมองเห็นว่าตาดหลานคุณีหน้าไม่แดง หายใจไม่หอบ
ไม่เหมือนกับคนที่เพิ่งประมือกันมาหนึ่งช่วยยามเต็มแม่แต่ชนิดเดียว

อยู่ที่นี่ไม่อาจใช้พลังปฐมได้ตามใจนึก จะใช้งานได้มากน้อยเพียงไร
ล้วนขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล

แต่ต่อให้ฝืนกำลังใช้งานได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีพลังยุทธ์สูงเพียงไร
พลังปฐมก็ยังคงถูกผนึกป้องกันของภูเขาคดไ้ว้อย่างน้อยครั้งหนึ่ง
อยู่ดี

ภายใต้สภาพเยี่ยงนี้ เฟิงเซียนโมกับโมอีเฮอร์ินยังสามารถใช้ความเร็ว
ที่เร็วจนมองไม่เห็นสู้กันภายใต้อากาศที่หนาวเหน็บถึงเพียงนี้ได้โดยที่
หน้าไม่แดง หายใจไม่หอบ กำลังรบระดับนี้จะห้าวหาญแล้วกล้า
เหนือความนึกคิดของผู้คนไปหน่อยแล้วจริงๆ

หลังเข้าจวนอดจะมองไปหลี่จิงหงปราดหนึ่งไม่ได้

ไปหลี่จิงหงก็ช่างรับไหวจริงๆ!

"มิได้ทอดทิ้งทักษะพื้นฐาน" เมื่อเสร็จสิ้นการตรวจดูพลังแก่นแท้ของ
หลานสาวอย่างแท้จริง เฟิงเซียนโมก็พยักหน้าให้โมอีเฮอร์ิน

"พื้นฐานเป็นรากฐานของทุกการก้าวหน้า" โมอีเฮอร์ินยกเอาคำกล่าว
ของท่านตาดออกมาพูดด้วยท่าทางเฉลียวฉลาดน่ารักโดยไม่บิดเบือน

คำพูดเดิม

สีหน้าของท่านตาดูเหมือนจะผ่อนคลายขึ้นกว่าปกติในทันใด มุมปากก็ยกน้อยๆ

ท่านตายี่มแล้ว?!

พวกเขาอดกลั้นความอยากขยี้ตาไว้ นี่...น่าจะไม่ได้ตายกรรมัง

"หลักการที่หนึ่งแห่งกระบี่ ข้าชี้แนะหนทาง ความเพียรพยายามอยู่ที่ตัวเจ้าเอง เจ้าทำได้ดีมาก" น้ำเสียงของท่านตาอ่อนโยนเหลือเกิน ไม่มีแววเย็นชาแข็งกระด้างเช่นยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่นแม้แต่หน่วยนิด

"เพราะว่าท่านตาสอนได้ดีเจ้าคะ หากข้าไม่มีความก้าวหน้าโดยตลอด ก็คงละอายต่อท่านตายิ่ง" ที่สำคัญที่สุดคือถ้าไม่มีความก้าวหน้า ท่านตาจะต้องลากคองนางกลับไปฝึกซ้ำยังเกาะไม่เสวียนเป็นแน่

"ฝึกกระบี่เพื่อข้า?" ท่านตาถามขึ้นลอยๆ

"มิใช่ เพื่อตนเองเจ้าคะ" โมอีเหรินทำสีหน้าซึ่งขงทันที

ภาพอันแปลกประหลาดหายากพรรคนี้ทำให้หลังเช้าจวินหวิดจะปากอ้าตาค้างอีกครั้ง

นับตั้งแต่เขาได้รู้จักกับโมอีเหริน สภาพที่ได้เห็นถ้ามิใช่โมอีเหรินกำลังยั่วโมโหคน ก็เป็นโมอีเหรินกำลังเหน็บแนมคน หรือก็ไม่เป็นโมอีเหรินกำลังทำให้คนสะอึก โมอีเหรินกำลังดำเนินทั้งทางตรงทางอ้อม โมอีเหรินกำลังทำให้คนคับอกคับใจ โมอีเหรินกำลังสั่งสอนคน...

แม้แต่ไปหลิ่งหิงก็มักจะทำอะไรโมอีเหรินไม่ได้เป็นประจำ เพียงแต่โมอีเหรินจะไม่ยั่วโมโหเขา เหน็บแนมเขา ทำให้เขาสะอึก หรือด่าเขา

ขอแค่มืออีเหรินไม่พอใจแม้แต่นิดเดียว ไปหลิ่งหิงก็ยอมแพ้แล้ว...

หลังเช้าจวินกล้าพูดด้วยความมั่นใจเลยว่าในอนาคตไปหลิ่งหิงจะต้อง

เป็น 'โรคกลัวภรรยา' อย่างแน่นอน

เขายังนึกว่าโมอีเหรินไว้เทียมทานแล้วเสียด้วยซ้ำไป แต่ใครเล่าจะรู้ว่ายังมีท่านตาที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าอยู่อีกคน

แม้จะเป็นท่านตา...แต่อันที่จริงนับว่าอายุน้อยกว่าเขามาก
พอคิดถึงจุดนี้ หลังเช้าจวินก็ถูกทำให้สะเทือนใจอยู่เล็กน้อย
เงาเดินไปอยู่เบื้องหน้าโมอีเหริน

"โมอีเหริน ซ้ำคือ...เยี่ยจิ้นแห่งหอวิเวกภาคผู้ฝึกตน นี่คือของขวัญ"
เงามอบของขวัญซึ่งคือก้อนหินสีเทาดำก้อนหนึ่งให้อย่างเป็นทางการ
โดยที่เงาร่างมิได้เดี๋ยวจัดเดี๋ยวลื่อนอย่างหาได้ยาก

ตั้งแต่แรกเจอจนถึงตอนนี้ก็นับว่า 'คุ้นหน้า' แล้ว ทว่าบัดนี้โมอีเหริน
ถึงเพียงจะได้รู้ว่าเงาคือผู้ใด

ที่แท้ก็คือเยี่ยจิ้น ประมุขหอน้อยแห่งหอวิเวกผู้ 'ได้ยินเพียงนาม
'ไม่เคยเห็นตัว' หนึ่งในหกประมุขหอน้อยอัจฉริยะแห่งภาคผู้ฝึกตนซึ่งมี
ชื่อเสียงโด่งดังในดินแดนแคว้นกามายาวนาน

เหล่าประมุขหอน้อยช่างมีเอกลักษณ์ของแต่ละคนโดยแท้!

"แระพรางกลืนอายุ?!" โมอีเหรินก้มหน้ามองปราดเดียวก็จำได้

"นี่คือของขวัญสำหรับว่าที่น้องสะใภ้" เยี่ยจิ้นกล่าวด้วยท่าทาง
เป็นการเป็นงานยิ่ง

เอ่อ...น้องสะใภ้? โมอีเหรินมองไปที่ไปหลี่จิงหง

ไปหลี่จิงหงพยักหน้าเป็นความหมายว่าว่างใจรับไว้ได้

"ขอบคุณ" โมอีเหรินจึงรับไว้

"อาจิ้น ไฉนจึงไม่มีของซ้ำ" หลังเช้าจวินตาร้อนยิ่ง

แระพรางกลืนอายุเป็นวัตถุทิบหลอมประดิษฐ์หายากเสียวนะ! ดูจากชื่อ

ก็รู้แล้วว่าของสิ่งนี้มีประโยชน์ในการอำพรางกลิ่นอาย หากทั่วทั้งดินแดน
ยังได้ออกมาไม่เท่าไร ปกติพวกอาจีนหวังเสียยิ่งกว่าอะไร ทว่าถึงกับ
มอบออกไปทั้งก้อน...

"ท่านมิใช่ช่างหลอม" เยี่ยจิ้นมองเขาผ่านๆ ปราดหนึ่ง หรือว่าเขา
ที่เป็นหมอลือสติคิดจะล้าขอบเขตหน้าที่

"...ข้าขอให้หลงชิงเหยาช่วยหลอมให้ข้าได้"

"เช่นนั้นถึงเวลาค่อยมาว่ากัน"

"..." หลังเช้าจวินรู้สึกอย่างสุดซึ้งว่า 'พี่น้องแสนดี' เหล่านี้ในวัน
ยิ่งไร้คุณธรรมนำมิตรแล้ว

"นี่คือของตอบแทน" ในเมื่อรับของขวัญของผู้อื่นมาแล้ว ตอบแทน
สักหน่อยก็เป็นการสมควร โมอีเหรินจึงนำขวดยาขวดหนึ่งออกมายื่นให้
เยี่ยจิ้น

เยี่ยจิ้นหยิบขวดยาไปเขย่าดูอย่างไม่เข้าใจ

ฟังจากเสียงในขวดดูเหมือนมีอยู่หลายเม็ด...

"ยาแก้พิษ"

"ยาแก้พิษ?!" หลังเช้าจวินตาลุกวาว

ยาแก้พิษชนิดนั้น?!

"นี่เป็นของขอบคุณ" โมอีเหรินยื่นให้เขาด้วยขวดหนึ่ง

"ของขอบคุณ?" แม้จะข้องใจอยู่เล็กน้อย แต่หลังเช้าจวินก็ตัดใจ
ไม่รับไว้ไม่ได้

"ท่านช่วยพี่เล็กไว้" แม้จะไม่ได้แก้พิษทั้งหมด แต่ก็ช่วยพี่เล็กเอาไว้
และเขายังได้พาคนตระกูลเฟิงคนอื่นๆ มาอยู่ที่แห่งนี้ด้วย

"ขอบคุณ" หลังเช้าจวินกล่าวด้วยสีหน้าซึ่งซึ้ง

ยาแก้พิษนี้เป็นของจำเป็นที่สุดของภาคีผู้ฝึกตนในยามนี้ นึกถึงว่าภาคีผู้ฝึกตนยังมีคนอื่นมากที่ถูกพิษ ไม้รับย้อมจะไม่ได้!

"ไม้อีเหริน แม้ว่า...จะเสียมารยาทยิ่ง แต่ข้าขอถามได้หรือไม่ว่าฤทธิ์กัดกร่อนในยาพิษนั้นต้องใช้ตัวยาอะไรถึงจะแก้พิษได้"

โดยทั่วไปนอกจากเป็นตำรับยาที่เปิดเผยต่อคนทั่วไปแล้ว ตำรับยาส่วนตัวทุกชนิดล้วนเป็นความลับสำหรับหมอโอสถ ไม่อาจสอบถามกันได้ตามอำเภอใจ

ทว่าพิษในคราวนี้ส่งผลกระทบใหญ่เกินไปจริงๆ หากไม่นับตระกูลเฟิงในภาคีผู้ฝึกตนก็ยังมีคนอย่างน้อยหลักพันที่ยังแก้พิษไม่ได้

ในอนาคตขอเพียงตระกูลไปหนีกับตระกูลเสวียนหมิงใช้พิษชนิดนี้ต่อไป จำนวนคนที่จะถูกพิษก็รังแต่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นี่เพียงพอจะส่งผลกระทบต่อผลแพ้ชนะโดยรวมแล้ว

ดังนั้นต่อให้หลังเข้าจวินรู้ว่าคำถามนี้เสียมารยาทมาก แต่เขาก็ยังต้องถาม

ไม้อีเหรินเองก็ได้ถือสาเสียเท่าไร เพียงแต่มองไปยังท่านตาค่อน "ท่านตา ท่านเคยค้นคว้าหรือไม่เจ้าคะ"

"เคย แต่ขาดตัวยา อีกอย่างต่อให้มีตัวยา โอกาสในการหลอมสำเร็จก็ต่ำมาก อีกทั้งยังไม่ได้คุณภาพสูง" เฟิงเขียนโมตอบ

ไม้อีเหรินแค้ได้ยินก็รู้แล้วว่าสาเหตุคืออะไร

หลังเข้าจวินหลุดปากถามออกมาตรงๆ "ท่านตาเคยค้นคว้าตำรับยาแก้พิษออกมาแล้ว?!"

เฟิงเขียนโมที่ถูกเรียกว่า 'ท่านตา' อึ้งงันไปเล็กน้อย

หลานสาวของเขามีเพียงคนเดียว หลานชายก็มีเพียงสองคน

ช่วยอย่ามานับญาติกลางคัน

หลังเช้าจวินทำหน้าที่ไขสือ เขาเป็นสหายสนิทของไปหลี่จิงหงและก็รู้จักกับโมอีเหริน เรียกตามคนทั้งสองน่าจะไม่นับว่าเสียมารยาท

ต่อให้เขาอายุมากกว่า...แต่ผู้ฝึกบิาเพ็ญนับถือกันที่ลำดับรุ่น มิใช่
อายุ

พอคิดได้เยี่ยงนี้ หลังเช้าจวินก็สบายใจแล้ว

หากแต่เพิ่งเขียนไม่กลับปลิ้นหันหน้าไปอบรมหลานชายของตนเอง
ไปหลี่จิงหงเดินมาโอบโมอีเหรินไว้ แล้วกระเียบออกห่างหลังเช้าจวิน
อย่างเงียบเชียบ

เงาที่อยู่ด้านข้างก็ตัวลั่น เรือนร่างเดี่ยวชัดเดี่ยวเลื่อน...มีสหายสนิท
ที่จู่ๆ ก็หันหน้าหันมาขึ้นมา เยี่ยจิ้นทนมองหน้าอีกฝ่ายตรงๆ ไม่ได้จริงๆ

หลังเช้าจวินที่ถูกทะเลเยทำหน้าที่สบายใจไว้กังวล "ผู้ใดบรรลุก่อน
นับเป็นอาจารย์* การให้ความเคารพเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง"

สำคัญจริง แต่ก็รู้สึกพิกลอยู่หน่อยๆ...

"จิงหง หลังเช้าจวินถูกอะไรกระตุ้นเข้าอย่างนั้นหรือ"

"...น่าจะไม่มี"

"เช่นนั้นเหตุใดถึงได้รู้สึกว่าคุณนี่เขาดู 'เอ๋อ' อยู่สักหน่อยแล้ว"

"เอ๋อ?"

"ที่มๆ"

"อืม..." ไปหลี่จิงหงตั้งใจมองดูหลังเช้าจวิน จากนั้นก็พยักหน้า
"ที่มอยู่สักหน่อยจริงๆ"

* มาจากสุภาษิตเต็มว่า 'การเรียนไม่แบ่งก่อนหลัง ผู้ใดบรรลุก่อนนับเป็นอาจารย์' หมายถึงในการเรียนจะไม่ใช่อายุหรือลำดับการเข้าเรียนมาตัดสินระดับความรู้ ผู้ใดมีความเข้าใจได้ก่อนแท้แตกานจึงจะถือว่าเป็นอาจารย์ให้ผู้อื่นได้

หลังเช้าวันที่ถูกเดียดฉันที่อึ้งงันไป นี่ยังเหลือความรักฉันมิตรกัน
อยู่หรือไม่

"ทว่าเป็นที่แบบน่ารักๆ" ไม่อี่เหรินเสริมอีกประโยค

หลังเช้าวันที่ถูกชมว่า 'น่ารัก' เป็นหนแรกในชีวิตอึ้งงันไปอีกครา
เขาไม่ได้ถูกคำชมช่วยปลอบประโลมจิตใจเลยแม้แต่น้อย

หากแต่ไม่อี่เหรินชอบใจแล้ว

หลังไม่ได้พบกันสามปี หลังเช้าวันดูเหมือนจะไม่ได้เอาแต่รักษา
ภาพลักษณ์บุคลิกอันสง่างามอยู่ทุกเวลาถึงเพียงนั้นแล้ว กลับเปิดเผย
ตรงไปตรงมาเป็นธรรมชาติเดิมของตนเองมากขึ้น น่าสนใจยิ่งกว่า
เมื่อก่อนมาก

ไม่อี่เหรินไม่เคยพิจารณาแม้แต่น้อยว่า... อันที่จริงนี้เป็นเพราะ
อยู่ต่อหน้านาง ภาพลักษณ์สง่างามถึงได้ไม่มีโดยสิ้นเชิง ตรงไปตรงมาน้อย
ก็จะไม่ทำให้ตนเองคับอกคับใจมากนัก ด้วยเหตุนี้หลังเช้าวันจึงย่อมจะ
วางตัวให้เหมาะกับผู้ที่อยู่ด้วย

ยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่น ประมุขหอน้อยหลังยังคงรักษาภาพลักษณ์ยิ่ง

"ไม่อี่เหริน ท่านดาไม่อยากจะบอกซ้ำ หรือว่ากำลังโมโหเพราะคำเรียกขาน"

หลังถูกทำให้คับอกคับใจได้ชั่วคราว หลังเช้าวันก็ปล่อยวางได้แล้ว

คับอกคับใจหรือ ไม่เป็นไร มีโอกาสเขาค่อยไปทำให้ผู้อื่นคับอก
คับใจต่อ เช่นนั้นก็เสมอกันแล้ว

"ท่านดาแยะผู้อื่นน้อยยิ่ง" ไม่อี่เหรินตอบ นี่เป็นความจริง ท่านดา
ไม่มีทางโมโหเพราะเรื่องเล็กพรรคนี้ไม่แยะสักหมดเรื่องแล้ว

หากไม่แยะแล้วยังไม่รู้กาลเทศะ ยังมารบกวนอีก ท่านดาก็
ไม่ถือสาที่จะฟาดเขาสักที

"เช่นนั้นข้อสงสัยของข้า..."

เมื่อเอิเหรินเองก็อยากรู้ยิ่งว่าท่านตาค้นคว้าได้อะไร จึงกระแซะเข้าหาท่านตาทันที "ท่านตา ท่านค้นคว้าได้อะไรเจ้าคะ"

หลานสาวสุดที่รักของตนเองถามมา เฟิงเซียนโมจึงยินดีจะตอบ "กลิ่น ฤทธิ์ อาการยามพิษกำเริบ... ล้วนคล้ายกับหยาดน้ำตาเทพยุทธ์มาก แต่เวลาที่พิษกำเริบกลับไม่เร็วเท่าหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ ประสิทธิผลก็ไม่รุนแรงเท่า ทว่าหากไม่แก้พิษ จุดจบสุดท้ายของผู้ถูกพิษจะเหมือนกับหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ทุกประการ

ดังนั้นพิษชนิดนี้น่าจะปรับปรุงโดยยึดหยาดน้ำตาเทพยุทธ์เป็นพื้นฐาน และฤทธิ์ของพิษในส่วนที่ต่างจากหยาดน้ำตาเทพยุทธ์น่าจะมาจากสมุนไพรที่เพิ่มเข้าไป เพียงแต่ความเป็นพิษของสมุนไพรเหล่านี้ไม่รุนแรงเท่าหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ จึงออกอาการไม่ชัด

ข้าคาดว่าพิษชนิดนี้น่าจะนำหยาดน้ำตาเทพยุทธ์มาเจือจาง แล้วผสมหญ้าพิษชนิดอื่นเข้าไป

หากแต่พิษของหยาดน้ำตาเทพยุทธ์รุนแรงโหดเหี้ยม การจะหาหญ้าพิษที่มีความเป็นพิษในระดับเดียวกันออกมาจากบนโลกนี้มีใช้เรื่องง่าย ถ้าต้องการผสมหญ้าพิษเข้าไปในหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ให้ได้โดยสมบูรณ์ เพื่อให้เกิดการส่งเสริมกันและกันก็มีระดับความยากสูงเหลือเกิน ดังนั้น 'ผลงานฉบับปรับปรุง' นี้ อันที่จริงแค่เพิ่มหญ้าพิษที่คล้ายกันแต่มีฤทธิ์ด้อยกว่าลงไป บวกกับใส่หญ้าพิษที่สามารถผสมเข้าไปได้อีกจำนวนหนึ่ง แล้วหลอมออกมา

ผู้ที่ไม่เข้าใจอาจจะนึกว่ามันคือหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ แล้วทำตนเองตกใจตายไปเสียก่อน"

เอ่อ...ประโยคสุดท้ายฟังดูโง่งมยิ่งนัก

สิ่งที่ทำให้คนอยากปิดหน้าที่สุดคือมันเป็นความจริง

มีคนถูกพิษ หมอโอสถยังไม่ทันประกาศให้เตรียมตัวรอความตาย คนผู้นั้นก็ซิ่งทำตนเองตกใจจนสลบไสลไม่ได้สติสมประดีไปก่อนจริงๆ พอเขารูดไปถึงจึงช่วยให้ฟื้นกลับมาได้...

หลังเช้าจวินพแล่นมีความรู้สึกพิกลๆ ทำนองว่าทุกๆ ที่เขาเฉลี่ยวฉลาด แต่กลับถูกเรื่องนี้จุดให้โง่งมลง

ชีวะๆ นี่ไม่ใช่เรื่องของเขา

"ผู้ที่หลอมยาพิษชนิดนี้ออกมามีฝีมือไม่ได้นัก ดังนั้นผู้ที่ถูกพิษจึงยังมีเวลาคิดหาทางช่วยตนเองได้ ทว่าเขาคิดวิธีการปรับปรุงยาพิษทำนองนี้ได้ สมองนับว่ามีไหวพริบยิ่ง และก็นับว่ามีความเข้าใจคุณลักษณะของสมุนไพรมากเช่นกัน"

สรุปก็คือนี่เป็นหมอโอสถที่ทั้งนับว่าเก่งกาจและทั้งไม่นับว่าเก่งกาจนัก
ผู้หนึ่ง

นี่เป็นคำประเินของเฟิงเซียนโม

หลังเช้าจวินมองเขาด้วยสีหน้าเลื่อมใส

ท่านตากล้าพูดเกินไปแล้ว ทั้งยังวิจารณ์ได้ 'ชื่อดีจริง' ถึงเพียงนี้ หากวันใดเขาได้พบหน้าอาจารย์...ไม่รู้ว่าคุณอาจารย์จะรับไหวหรือไม่

"แม้จะไม่นับว่าเป็นผลงานการปรับปรุงที่ประสบความสำเร็จ แต่ฤทธิ์ของมันก็เพียงพอจะทำให้ทุกคนปวดหัวได้ เนื่องจากหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ไม่อาจผสมผสานกับหญ้าพิษได้โดยสมบูรณ์ ดังนั้นยาบรรเทาพิษที่พวกเราหลอมออกมาถึงสามารถสำแดงประโยชน์ได้" หลังเช้าจวินโยนความคิดนอกเรื่องทิ้งไปก่อนจะกล่าวบ้าง

แก้พิษของหญ้าพิษอื่นๆ แล้ว ชนิดที่เหลืออย่างน้อยก็ไม่เป็นอันตราย ต่อร่างกายผู้ถูกพิษมากถึงเพียงนั้น

ไต้ยิ่นที่เพิ่งเขียนโมกกล่าวแล้ว หลังเช้าจวินก็รู้แล้วว่าพิษที่เขากับ อาจารย์ไม่มีปัญญาแก้ได้มาโดยตลอดนั้นคืออะไร

เขากับอาจารย์ล้วนละเลยจุดหนึ่งไป

พวกเขาเห็นว่าพิษนี้มิใช่หยาดน้ำตาเทพยุทธ์ คิดมาตลอดว่าพิษนี้เป็นพิษใหม่ที่หลอมจากหญ้าพิษชนิดอื่นที่มีฤทธิ์เหมือนกัน มิได้คิดเลยว่ามันจะปรับปรุงมาจากหยาดน้ำตาเทพยุทธ์

"ตัวยาหลักในการแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์...หญ้าโลหิตหงส์มีเพียง ตระกูลเฟิงที่มี..."

ตอนแรกที่เขาไปหลี่จิ้งหงถูกพิษ เขากับอาจารย์ก็เคยไปสอบถามที่ ตระกูลเฟิง แต่เนื่องจากตระกูลเฟิงเองก็มีเก็บอยู่ไม่มากจึงขอมาไม่ได้

อันที่จริงตระกูลเฟิงก็เชื่อว่าไม่มี เพียงแต่เวลานั้นหญ้าโลหิตหงส์ ยังไม่เติบโตเต็มที่ ไม่สามารถนำมาหลอมทำยาแก้ได้โดยสิ้นเชิง

เวลานั้นเขากับอาจารย์หาได้ยอมแพ้ไม่ เพียงแต่เปลี่ยนมาคิด หนทางระงับพิษในตัวไปหลี่จิ้งหงไว้แทน แล้วค่อยคิดหาวิธีอื่นเพื่อแก้พิษ

ที่ว่าเฟิงไหวซินได้รับปากเข่าว่ารอหญ้าโลหิตหงส์เติบโตเต็มที่เมื่อไร จะมอบให้เขาเป็นคนแรก ถึงแม้หญ้าโลหิตหงส์จะนำมาหลอมได้ยาก เหลือเกิน...

ประเดี๋ยวก่อน...แม้จะหลอมได้ยาก แต่ตระกูลเฟิงมีตำรับยาแก้อยู่!

"หรือว่าท่านมียาแก้..." โมอีเหรินเป็นคนของตระกูลเฟิงนี่นา

"ข้ามียาแก้ แต่ไม่เกี่ยวอะไรกับตระกูลเฟิงในที่แห่งนี้ มิหนำซ้ำ ข้ายังไม่เคยไปที่ตระกูลเฟิงเลย" โมอีเหรินส่ายหน้าปฏิเสธการคาดเดา

ของเขา

"พวกเราสามารถกลับไปได้ทันที!" พลันมีคนพูดขึ้นอย่างกระตือรือร้น
ทุกคนหันหน้าไป...เป็นผู้อาวุโสเฟิงเขียนฉีกับประมุขหอจั้น
พวกเขาก็ออกมาแล้ว?

ผู้อาวุโสเฟิงเขียนฉีมองโมอีเหรินอย่างกระตือรือร้นเป็นพิเศษ

"พวกเรายินดีต้อนรับและเฝ้ารอให้ท่านกลับไปอย่างยิ่ง!"

การตอบสนองของโมอีเหรินคือ...ถอยหลังตึงๆ สามก้าวไปหลบหลัง
ท่านตา

"ท่านตา มีท่านลุงพิลึกจ้องมองข้า" ข้านางยังตั้งแขนเสื้อท่านตาเพื่อ
แสดงออกว่านางตกใจกลัวจริงๆ

คนทั้งหลายอึ้งงัน

เฟิงเขียนฉีอึ้งงันยิ่งกว่า "... ข้าไม่ใช่พ่อค้ามนุษย์ที่จะหลอกคน
ไปขายเสียหน่อย!

"ผู้อาวุโสเฟิงเขียนฉีแห่งตระกูลเฟิง ทักทายเสียสิ" เฟิงเขียนฉีกล่าว
แนะนำ

"ผู้อาวุโสสบายดีนะเจ้าคะ" โมอีเหรินแสดงท่าที่อ่อนน้อมเกรงออก
เกรงใจไม่มีที่ติ

"..." นางเกรงอกเกรงใจถึงเพียงนี้ ทำให้เฟิงเขียนฉีเจ็บแปลบในใจ
อยู่เล็กๆ

นี่คือ...แห่งตระกูลเฟิงของพวกเขา...

"โมอีเหริน เมื่อก่อนท่านสามารถแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ได้ ทว่า
ยาแก้พิษในปัจจุบันท่านใช้คนละตำรับกันหรือ" หลังเช้าจวินตั้งประเด็น
กลับเข้าเรื่อง

"อืม คนละตำรับกัน" ตำรับเดิมเป็นของตระกูลเฟิง นางไม่อาจบอกออกมาตามอำเภอใจได้ ทว่าตำรับที่ค้นคว้าเอง นางกลับสามารถตัดสินใจเองได้

โม่อี้เหรินใคร่ครวญอยู่ชั่วครู่ยังคงมองท่านตาเล็กน้อยเป็นการสอบถามบอกได้หรือไม่เจ้าคะ

เฟิงเขียนไม่ส่งสายตาดอกกลับมาว่า เจ้าตัดสินใจเอง

โม่อี้เหรินคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ย "อันที่จริงพิษของหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ หลังจากปรับปรุงไม่แน่ว่าจะต้องใช้ตำรับยาแก้พิษของเดิม ขณะท่านศึกษาค้นคว้าการหลอมก่อนหน้านี้เคยลองสมุนไพรมั่วพวกที่ฟื้นฟูพลังชีวิตหรือไม่"

พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์หลังผ่านการเจือจางสามารถแก้พิษได้ง่ายกว่าแบบดั้งเดิมมาก ทั้งยังไม่จำกัดว่าจะต้องใช้สมุนไพรมชนิดใดชนิดหนึ่งเท่านั้น ขอแค่เลี้ยงเป้าจัดการฤทธิ์ของมันก็สามารถแก้พิษได้แล้ว

"ฟื้นฟูพลังชีวิต?" หลังเข่าจวินได้ยินก็เข้าใจในทันใด

การกัดกร่อนและการทำลายล้วนจัดเป็นปราณมรณะ การจะกำจัดปราณมรณะย่อมต้องเพิ่มพลังชีวิต

เป็นเยี่ยมนี้เอง!

เขากับอาจารย์มุ่งเป้าหมายไปที่การหาสมุนไพรมั่วที่มีฤทธิ์พิฆาตกันพลังปฐมภูมิกัดกิน พวกเขา ก็หาที่สามารถเพิ่มพลังปฐมภูมามาแก้ ถึงกับล้มการพลิกแพลงคุณสมบัติ...

เดินเลอเกินไปแล้วจริงๆ!

"โม่อี้เหริน ขอบคุณ!" หลังเข่าจวินกล่าวด้วยความซาบซึ้งใจ

แม้ว่าสำหรับโม่อี้เหริน นี่จะเป็นเพียงคำพูดประโยคเดียว แต่กลับสามารถให้โอกาสเขากับอาจารย์ได้ช่วยศิษย์ภาคีผู้ฝึกตนจำนวนมาก

ที่ถูกพิษ

น้ำใจนี้จะเขาจะจดจำไว้

"หากเป็นไปได้ก็รวบรวมสมุนไพรประเภทนี้มาให้เยอะหน่อย จะดีที่สุดถ้าสามารถหา 'หญ้าพลังชีวิตชำระวิญญูณ' มาได้" โมอีเฮอร์นเอ่ยเตือน

"หญ้าพลังชีวิตชำระวิญญูณ?!" ไม่เพียงแต่หลังเช้าจวิน แม้แต่เยี่ยจั้น จั้นเทียนเหลย กับเฟิงเซียนฉีกัตะโกนออกมาเป็นเสียงเดียวกันด้วยความประหลาดใจ

ไม่ใช่ว่าพวกเขาไม่สุขุม แต่เป็นเพราะสมุนไพรต้นนี้พิเศษเกินไปจริงๆ ส่วนคนที่ไม่ได้ตะโกนนั้นเชื่อถือในตัวโมอีเฮอร์นเป็นอันมาก โมอีเฮอร์นพูดอะไร พวกเขาล้วนไม่มีทางมีความเห็นเป็นอื่นต่อหน้าผู้อื่น

"เพราะอะไร" หลังเช้าจวินเชื่อว่าโมอีเฮอร์นไม่มีทางเอ่ยถึงเป็นพิเศษโดยไร้สาเหตุแน่นอน

หญ้าพลังชีวิตชำระวิญญูณเล่าลือกันว่าเป็นสมุนไพรในตำนานที่สามารถฟื้นฟูพลังชีวิตที่สูญเสียไปด้วยสาเหตุใดๆ ก็ตาม สามารถแก้พิษกัดกร่อนได้ทั้งปวง ถึงขนาดสามารถใช้ชุบชีวิตผู้ที่บาดเจ็บสาหัสใกล้ตายได้อีกด้วย

คนในที่นั้นนอกจากโมอีเฮอร์นและไปหลี่จิงหงแล้ว ทุกคนล้วนเพียงเคยได้ยิน แต่ไม่เคยเห็นด้วยตาตนเอง

แม้แต่หลังเช้าจวินก็เคยเห็นเพียงรูปภาพที่อยู่ในม้วนไม้หยกของหอไอสถ ส่วนต้นจริงๆ กลับไม่เคยเห็นแม้แต่เงา

และสภาพของสมุนไพรต้นนั้นก็ดู...ไม่มีความเชื่อมโยงกับพลังชีวิตแม้แต่ชนิดเดียวจริงๆ

"โมอีเหริน สมุนไพรนี้หาได้ไม่ง่ายเลย" หลังเช้าจวินยิ้มเจื่อน

"สวรรคย์ยอมประทานรางวัลแก่ผู้มานะบากบั่น พยายามหาต่อไประดับกัน" โมอีเหรินมองเขาด้วยสีหน้าเห็นใจพลางให้การสนับสนุนทางด้านจิตใจต่อเขา

หลังเช้าจวินมีสีหน้าราวกับถูกทำให้สะอึก ได้รับเกียรติให้สัมผัสกับความเจ็บใจของเหล่าผู้อาวุโสตระกูลไปหลี่และตระกูลเสวี่ยนหมิง

ด้านจิตใจอะไร...เขาต้องการอะไรที่ 'จับต้องได้' มากกว่า!

"เหตุใดต้องหาสมุนไพรชนิดนี้เป็นพิเศษด้วย" จันเทียนเหลยถาม

"คนสวมเสื้อคลุมดำที่ข้าได้พบเจอที่ทะเลสาบจวงโยวเมื่อสามปีก่อนนั้น เคล็ดวิชาของเขาแปลกประหลาดมาก เขาปล่อยไอสีดำพิลึกพิลั่นออกมาได้เมื่อไอนี้สัมผัสถูกตัวจะเริ่มเข้าไปละลายจุดที่มีพลังชีวิตอยู่มากที่สุดในร่างกายคน ต่อให้ใช้พลังปฐมก็ไม้อาจต้านทานได้"

"ที่เจ้าสลบไปหนึ่งปีเต็มจนหวัดจะไม่ฟื้นขึ้นมาก็เป็นเพราะสาเหตุนี้?"

พอไปหลี่จึงหงุด คนทั้งหมดก็มองนางเป็นตาเดียว แม้แต่เฟิงเซียนโมก็ยั้งสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย

เขากับพี่น้องสกุลฉู่นึกถึงความเปลี่ยนแปลงผิดปกติของเสาหงสีในตอนนั้นขึ้นมาได้พร้อมกัน

โมอีเหรินหวัดจะไม่ได้กลับมาแล้วจริงๆ!

"อืม" โมอีเหรินพยักหน้า แยมยิ้มปลอบโยนพวกเขา "วางใจได้ ข้าไม่เป็นอะไร"

ที่สลบไปนานถึงเพียงนั้น แน่หนอนว่าเป็นเพราะเวลานั้นนางได้รับบาดเจ็บสาหัสและเสียเลือดมากเกินไปด้วย...ทว่าเรื่องเหล่านี้ไม่ต้องพูด

จะดีกว่า

"สมบูรณ์ดีแล้ว?" เฟิงเซียนไม่ถามซ้ำอีกครั้ง

"สมบูรณ์ดีแล้วเจ้าคะ" โมอีเหรินยืนยัน

เฟิงเซียนไม่จึงยื่นมือมาดึงตัวนางไปตรงหน้า ลูบศีรษะนาง ก่อนจะโอบนางพลางตบเบาๆ "ไม่ต้องกลัว"

คำต่างๆ สามคำ โมอีเหรินกลับรู้สึกถึงความแสนแสบแสนขี้เมาที่ปลายจมูก หากแต่นางกลับหัวเราะออกมา

มีก็เพียงท่านตาที่จะมีท่าที่ตอบสนองพรรคนี้

ความหมายก็เหมือนกำลังบอกว่า 'วันหน้ามีข้าอยู่ ไม่มีใครสามารถรังแกเจ้าได้อีก'

ก็เหมือนกับมีบรรพตลูกหนึ่งอยู่ข้างกายนาง นางสามารถฟังฟังได้ทุกเมื่อ บรรพตลูกนี้จะปกป้องนางทุกเวลา ไม่ปล่อยให้ใครหน้าไหนมารังแกนาง

นี่ไม่มีใครเหมือนกับอาการรักใคร่นาง เป็นห่วงนาง และยิ่งยืนกรานจะเฝ้านาง ปกป้องนางของไปหสิ่งจึงหงในขณะที่เราารู้เรื่อง

หากแต่พวกเขาล้วนทะนุถนอมและให้ความสำคัญต่อบางจุดเดียวกัน นางกดก้อนแข็งในลำคอลงไป ก่อนส่งเสียงก้องในอก ตอบท่านตาเบาๆ ว่า "อืม ข้าไม่กลัวเจ้าคะ"

เวลานั้นนางมีอันตรายน่ากลัวจริงๆ แต่ก็มีเคยยอมแพ้ แม้จะไม่มีสติรับรู้ ทว่ากลับสามารถรู้สึกได้ว่านางไม่ได้ตัวคนเดียว และจะไม่มีวันอยู่ในความมืดมนไปตลอดกาล

ต่อมานางฟื้นแล้วมองเห็นเสี่ยวทุน ถึงคิดได้ว่าในช่วงเวลาที่นางสลบไสล เสี่ยวทุนอยู่เป็นเพื่อนนางโดยตลอด พลังชีวิตอันชั่ววาลของ

เสียวาทน์ส่งผลกระทบต่อนาง อีกทั้งไซคีดีเช่นกันที่เวลาพวกนางพลัดเข้าไปในความเว้งว่าง เนื่องจากโดยทั่วไปไม่มีอันตรายอื่นใด เสียวาทน์เองก็สามารถเฝ้านางได้

เวลานั้นเสียวาทน์เขาแต่เป็นห่วงนาง ยามที่ห่วงนางจนเกิดงุ่นง่าน จนเฉื่อยมันก็จะไปบรรยายอารมณ์กับพายุมิติ จากนั้นก็กลับมาเฝ้านางต่อ

เวลานี้สองพี่น้องสกุลคู่อีกต่างขยับมายืนใกล้ๆ น้องสาวด้วยเช่นกัน ไม่สามารถแย่งคนกับท่านตาได้ แต่อย่างน้อยก็ขอเข้าใกล้น้องสาวสักนิด จะได้กุมมือนางได้ ตบปานางเบาๆ ได้ ใช้การกระทำบอกวาทน์นางไม่ได้ตัวคนเดียว พวกเขาอยู่เคียงข้างนางเสมอ

โมอีเหรินพลิกมือกุมมือของพี่ชายทั้งสองไว้ จากนั้นก็กอดท่านตาอีกชั่วคราว

"ข้าไม่เป็นไร ข้ากลับมาอย่างสมบูรณ์ดีแล้วนี่อย่างไร ข้ายังได้ลามมาด้วย!" นางได้เข้าใจกฎเกณฑ์เกี่ยวกับมิติที่ว่างและก็มีวิธีแหวกมิติอยู่ในมือ

นางมีชีวิตกลับมาแล้ว ความลำบากที่ได้รับความนั้นก็ไม่นับว่าขาดทุนแล้ว

"โมอีเหริน ท่านกลับมาสมบูรณ์ดีได้เป็นเพราะมีหญ้าพลังชีวิตชำระวิญญาณอย่างนั้นหรือ" หลังเช้าจวินตั้งประเด็นกลับมาอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้จึงถูกพี่น้องสกุลคู่อีกที่รู้สึกว่ายังไม่ทันได้ปลอบใจน้องสาวของตนดีๆ ถลึงตาใส่ดูเหมือนเขาจับแยกคู่อีกเข้าเสียแล้ว...

แต่ๆ เรียกว่าทำลายช่วงเวลาที่ครอบครัวอยู่ด้วยกันอบอุ่นกลมเกลียวต่างหาก

หลังเช้าจวินได้แต่ต้านทานแรงกดดันจากการถูกถลึงตามองด้วย

อาการร้อนตัว เนื่องจากคำถามที่ควรถามให้กระจ่างยังคงต้องถาม

โมอีเฮอร์นหันหลังกลับมาโดยที่ยังอยู่ตรงหน้าท่านตา คิดเล็กน้อย ก่อนตอบว่า "ไม่เชิง ทว่าจวบจนปัจจุบันข้ารู้เพียงว่าเวลาได้เจอกับคนสวมเสื้อคลุมดำพิลึกพิลั่นผู้นั้น หากถูกเขาทำร้ายเข้า มีเพียงหญ้าพลังชีวิตชำระวิญญาณที่ช่วยได้ ยาแก้พิษทั่วไปล้วนไม่ได้ผล"

หลังใคร่ครวญอีกเล็กน้อย โมอีเฮอร์นก็ให้คำแนะนำอ้อมๆ อีกประโยค "หากได้เจอกับคนชุดดำที่ปล่อยไอดำได้เข้าจริงๆ ถ้าเลี้ยงไม่สู้ได้ ยังคงรักษากำลังหน่อยจะดีกว่า"

กล่าวตรงไปตรงมาหน่อยก็คือถ้าเจอคนชุดดำ อีกทั้งไม่มีหญ้าพลังชีวิตชำระวิญญาณ ยังคงรีบๆ หนีไปเสียจะรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ได้มากกว่า

ทว่าเรื่องด้วยโดยทั่วไปทุกคนล้วนรักษาศักดิ์ศรีหน้าตา ทุกครั้งยามพูดคำว่า 'หนีเอาชีวิตรอด' จะล้วงหน้าบิดเบี้ยวอยู่เล็กน้อย ประหนึ่งรู้สึกว่าการหนีเอาชีวิตรอดเป็นเรื่องน่าขายหน้ายิ่ง ฉะนั้นนางพูดแฝงนัยหน่อยจะดีกว่า

ว่าไปแล้วที่โมอีเฮอร์นสามารถกลับมาสมบูรณ์ได้ย่อมมิได้เป็นเพราะหญ้าพลังชีวิตชำระวิญญาณ แต่เกี่ยวข้องกับเคล็ดวิชาที่นางศึกษาและสภาพร่างกายที่พิเศษของนางในตอนนี ทว่าเรื่องนี้กลับมิใช่เรื่องที่แพร่พรายส่งเดชได้

ที่ไม่บอกไม่เกี่ยวกับเชื่อใจหรือไม่เชื่อใจ เพียงแต่บางเรื่องเดิมที่ก็ไม่เหมาะจะพูดออกมาอย่างหมดเปลือก

รักษาความลับไว้ บางทีสาเหตุหลักก็มีไซ้เพื่อป้องกันผู้อื่นหรืออะไร เพียงแต่เพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยากและก็เพื่อรักษาตัวให้รอดปลอดภัย

เท่านั้นเอง

อุปนิสัยของโมอีเฮอร์นไม่เคยเป็นประเภทที่ไปรอยความรักไปทั่วอย่าง
เรื่อยเปื่อย หลังผ่านการอบรมเลี้ยงดูจากท่านตาก็ยังจะไม่บังคับตนเอง
และแน่นอนว่ายังไม่อาจกลายเป็น 'แม่พระผู้มีเมตตากรุณาต่อชาวโลก'

นางยินดีช่วยเหลือผู้อื่น ภายใต้งี๋เอ๋นไหแรกคือนางต้องสมัครใจ

หากถูกผู้อื่นเห็นว่านั่นเป็นเรื่องที่นางควรทำ ทำน้อยไปยังคงถูกบ่นว่า
เกิดอะไรขึ้นนิดหน่อยก็ยังคงถูกซักถามไปถึงบรรพบุรุษสืบแปดรุ่น เช่นนั้น
นางก็พร้อมจะวางมือหนึ่งดูตายได้ทุกเมื่อ

แต่ละคนล้วนมีความลับ ผู้ที่ทำให้โมอีเฮอร์นทุ่มเทาให้หมดกายหมดใจ
ได้มีอยู่ไม่มากมาแต่ไหนแต่ไร ผู้ที่ทำให้นางเชื่ออย่างสนิทใจได้ก็มีอยู่
ไม่มากมาแต่ไหนแต่ไรเช่นกัน

โมอีเฮอร์นปิดบังความลับบางอย่างต่อผู้อื่นได้อย่างสบายใจรักรังวล
เนื่องจากความสัมพันธ์กับไปหลี่จิงหง อย่างน้อยนางก็ได้บอกวิธี
รับมือกับอันตรายจากคนซุกดำไปแล้ว นี่นับว่ามีคุณธรรมน้ำมิตรพอแล้ว
หลังเช้าจวินเองก็ใช้จะต้องซักถามให้ถึงที่สุดให้ได้ หลายเรื่อง
ไม่เหมาะจะซักใช้ไล่เสียง เขายังคงรู้ว่าจะต้องยั้งใจไว้บ้าง

"โมอีเฮอร์น ขอบคุณท่านมาก"

"ไม่ต้องเกรงใจ เอาล่ะ พวกท่านกลับขึ้นเรือไปทำธุระของพวกท่านเถอะ
ข้ากับท่านดาจะสนทนากัน" โมอีเฮอร์นไล่คนแล้ว

พวกหลังเช้าจวินที่ถูกเดียดฉันท้พุดอะไรไม่ออก

พวกเขาค้นพบจริงๆ ว่ายามเผชิญหน้าโมอีเฮอร์นตาหลานไม่ว่าเป็นใคร
ก็ล้วนจะถูกทำให้ดับบอกดับใจ

หลังเช้าจวินกลับขึ้นเรือเมฆเหาะพร้อมกับเยี่ยจิ้น จิ้นเทียนเหลย และเฟิงเซียนฉีด้วยความเจ็บใจ

"เฮ้อ..." เฟิงเซียนฉีถอนหายใจอย่างห่อเหี่ยว สีหน้าเจ็บใจยิ่งกว่า หลังเช้าจวินเสียอีก

"ผู้อาวุโสเฟิง ท่านเป็นอะไรไป" ถอนหายใจดังถึงเพียงนี้ จะแสวงไม่ได้ยินก็ทำไม่ได้

สีหน้าเจ็บใจถึงเพียงนี้...หลังเช้าจวินรู้สึกว่ตนเองหายเจ็บเป็นปลิดทิ้งแล้ว

ต้องมีคนให้เปรียบเทียบ ชีวิตคนเราถึงจะสมบูรณ์พร้อมอย่างที่คิดไว้จริงๆ

หลังเช้าจวินตัดสินใจว่ากลับไปแล้วจะต้องหาโอกาสทำให้ผู้อื่นคับอกคับใจให้ได้

"โม่อีเหริน...นางไม่สนใจข้า..." น้ำเสียงดูเหมือนบุรุษนางสงสารที่ถูกสตรีหักอก

หลังเช้าจวินถูกทำให้ตระหนกเล็กน้อย

"พวกเขาตาหลานไม่ได้พบกันนานปานนี้ อยากรู้จักกันสักหน่อย ก็เป็นเรื่องปกติ"

ก่อนไปที่แท่นเจ็ด তারা พวกเขาไม่ได้พบกันมาอย่างน้อยสามปี ระหว่างนั้นยังประสบกับเรื่องโม่อีเหรินหายสาบสูญไปไม่รู้เป็นหรือตาย พอได้พบหน้าก็เป็นขณะเกิดศึกใหญ่อันเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายอีก บัดนี้ต่อสู้หาเวลาเล็กน้อยให้ได้คุยกัน ไม่อยากถูกรบกวนก็เป็นเรื่องปกติ

ไม่เห็นหรือว่าแม้แต่ไปหลี่จิงหงยังตามติดเป็นเงาถึงเพียงนั้น

หลังเช้าจวินมีความรู้สึกราวกับว่าประมุขหอน้อยของพวกเขาตนกำลัง

จะ 'แต่ง' ออกไป

"ท่านพุดมิมิต เพียงแต่..." *เรื่องของข้าก็สำคัญมากเช่นกัน!*

"ผู้อาวุโสเซียนฉี ข้าคิดว่าท่านอย่าคิดมากเกินไปเลย ฟังความต้องการของโมอีเหรินให้มากไว้จะดีกว่า" จันเทียนเหลยพลันกล่าว

"ข้ายอมจะฟังนางอยู่แล้ว" เฟิงเซียนฉีไม่เข้าใจความหมายของจันเทียนเหลย

"นางมิใช่คนที่จะถูกผีใจได้" จันเทียนเหลยไม่พูดอะไรมากอีก เขาตบไหล่อีกฝ่ายก่อนพาหลังเข้าจวินและเยี่ยจิ้นกลับกระโจมของตน

ส่วนเฟิงเซียนฉีที่ดูยังงุนงงอยู่อย่างเห็นได้ชัด... กล่าวได้เพียงว่าเรื่องใดๆ ในโลก ผู้อยู่ในเหตุการณ์มักมองไม่ทะลุจริงๆ

อุปนิสัยอย่างโมอีเหริน... หวังว่าจะไม่ทำให้ตระกูลเฟิงโกลาหลอลหม่านแล้วกัน

ทว่าด้วยอายุของนาง ในสายตาเขาเห็นว่าเป็นเพียง 'ทารกน้อย' นางหนึ่งจริงๆ การจะทำให้คนต้องรับมือจนโกลาหลอลหม่านนั้นจึงเป็นเรื่องปกติ

หวังเพียงว่าก่อนจะจัดการกับเรื่องตระกูลไปหลี่และตระกูลเสวียนหมิงได้ เหล่าผู้อาวุโสตระกูลเฟิงยามเผชิญหน้ากับโมอีเหรินนั้น... จะต้องยื่นหยัดไว้ให้ได้

伊人難為系列 II Volume 6
Yi Ren Nan Wei II Volume 6

ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง ภาค 2 เล่ม 6
อินเขียนอวี เขียน
อวี แปล

จำนวน 488 หน้า
ราคา 469 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2565

伊人難為系列 (Yi Ren Nan Wei) II Volume 6
Copyright © 2021 King-In Publishing Co., Ltd.
Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.
This edition arranged with KING-IN PUBLISHING CO., LTD.
All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2908-4

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4800
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เพียงเขียนไม่ทดสอบฝีมือไม่โอหังแล้วได้รู้ว่านางเก่งกาจขึ้นมาก
หลานสาวผู้นี้คือความภาคภูมิใจในชีวิตของเธอจริงๆ
กว่าในเมื่อวันนี้นางตัดสินใจจะกลับตระกูลเพียง เธาก็ยอมต้องเคียดแค้นตัดสินใจของนาง
ไม่โอหังช่วยเหลือและปกป้องคนเจ็บบนเรือเมฆเหาะ
จุดมุ่งหมายของทุกคนคือไปให้ไกลจากที่ที่มีการต่อสู้เหล่านั้น
แต่การต่อสู้กับพวกเขาราวกับสายใยรักที่มีอาจแยกจาก
เพราะตระกูลสวีเดนหมิง ตระกูลไปหลี่ และกลุ่มคนชุดดำต่างแยกกันไปตีเมืองต่างๆ แล้ว
โพล่งครามปะทุ พวกไม่โอหังไม่มีทางยอมอยู่นิ่งเฉย
เจอคนฆ่าคน เจอสัตว์ร้ายก็ฆ่าสัตว์ร้าย ไม่มีท่าทีกลัวเกรง
ในเมื่ออยู่ร่วมกันตั้งๆ ไม่ได้ ก็จงมาลองสัมผัสอารมณ์ของไปหลี่จึงหงและนางไปเสีย!

ชวนคุณมาอ่านด่วนหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2908-4

9 786160 629084

ราคา 469 บาท

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Tns. 02 840 4800
www.jamsai.com